

Ordføreren: Jeg har ikke kunnet forstå, hvorledes Nogen her i Salen har kunnet tvivle om, og har kunnet nedlægge Sindsrigelse om, at denne Lov nu foreligger på et ganske andet Grundlag end hidtil. Naar det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) sagde, at den Rigsdagsbeslutning, som her foreslaas, allerede tidligere er godkendt som nyttig og gavnlig for Danmark, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at denne Beslutning aldeles ikke er godkendt tidligere. Der har aldrig foreligget nogen forbeholdt Beslutning paa Grundlag af en Overenskomst med Sverig alene, men vi have hidtil kun forhaandlet under den Forudsætning, at vi kom sammen med Sverig og Norge. Jeg tror, at der er et stort Antal Medlemmer her i Tinget, og jeg veed, at der er Medlemmer i Udvalget, som ikke vilde være gaaned ind paa den Beslutning, der blev fattet med Entenmighed, idet som den ikke havde omfattet alle tre Riger. Det kan derfor ikke siges, at denne Beslutning er godkendt som nyttig og gavnlig for hele Landet; den er kun godkendt under den Forudsætning, at vi kom i Forbindelse med begge de to andre nordiske Riger. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) sagde, at det af den samme Antegang, som det for nævnte ærede Medlem, at de samme Betæneligheder ikke kom til orde forrige Gang. Nei, de kunde ikke dengang komme til orde, thi Sagen forelaa da ikke saaledes som nu. (Flere ærede Medlemmer have yttret sig paa samme Maade. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Tønger) sagde saaledes, at vi have anerkjendt Konventionen som et Gode for vor Nation, og at vi derfor skulde tage Konventionen med Sverig alene. Nei, mine Herrer, det følger ikke deraf, at Konventionen med Norge og Sverig have vi anerkjendt som et Gode for vor Nation, men vi have aldrig havt Veilighed til at udtale os om, hvorvidt vi ansaa Konventionen med Sverig alene for et Gode. Lad os dog endelig fastholde, at det er en ny Sag, der foreligger. Der er her Tale om en ny Konvention, thi den gamle er bristet. Der er her Tale om en ny Lov, og den gamle foreligger ikke Løser. Hvorvidt skulde vi nu paa dette Grundlag foretage den Forandring, som er foreslaet af Regjeringen? Man henviser til, at man skal tage Hensyn til Sverig, og jeg for mit Bedkommende er tilbøjelig til at ville tage det allerførste Hensyn til Sverig, thi det er jo det betydeligste af de tre Riger i Norden, men foruden, hvad der nylig blev anført af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Beig), nemlig at der for Dieblisset uden Spørgsmaal er den irriteret Stemning i Sverig, og at det vilde skulle være os for at laane vor Distand til en saadan Stemnings Uttringer, maa det i det Hele erkjendes, at en saadan Stemning ogsaa enten er kommen eller meget snart kan komme i Norge. Der er brugt en Signelse om en Trefod, som det ene Ben er

brudt af, men jeg tror snarere, man kan sige, at Norge og Sverig ere to Magtsæler, og at Overenskomsten ikke skal blande sig ind i deres Forhold, man skal lade dem selv først afgjøre deres Strid, forinden man rækker Haanden ud. Den ærede Minister bemærkede, at vi skulde være sikre paa, at Kongen af Sverig og Norge vilde tage Hensyn til det norske Storthing og til Norge. Jeg antager nu, at Udvalget, Kongen af Sverig og Norge her er virkelig iheroptilligt, men jeg kan dog ikke betragte det Anførte som selvsølgelig. Jeg anser det som en Selvsølge, at det fra den svenske Regjerings Side bliver taget forbeholdt Hensyn til den norske Regjering, men at der af den norske Regjering skulde blive taget et saadant Hensyn til det norske Storthing, er ikke en Selvsølge; jeg skal ikke betride, at det kan være Tilfelde, men at det er en Selvsølge, kan jeg ikke indbilleme. Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at det ikke var den danske Regjerings Sag at forvisse sig om det norske Storthings Ansættelse. Dette er ganske vist rigtig, men jeg skal dog tillade mig at minde om, hvad der allerede paa en anden Maade er fremsat fra en anden Side, nemlig at det nu er anden Gang, at det af saa stor Tid Danmark har fristet den Skæbne, at det har sluttet en Konvention, hvortil Nordsdagens Samtykke er forlangt og erholdt, men at Konventionen dog er bristet. Det skete med Amerika, og det er nu atter færdigt her med Norge. Dette vil jeg her biffordre Regjeringen til at være noget mere vdsom den Henseende; jeg tror, den vilde have forvisset sig ganske vist ikke om det norske Storthings Ansættelse, men om hvorvidt den norske Regjering var fuldkommen sikker paa sin Repræsentation, ligesom vor ærede Regjering har meent at være sikker paa den danske Repræsentation, i hvilken Henseende dens Skjøn jo for saa vidt har været rigtig, som den danske Repræsentation enstemmig gaa til Samtykke. Jeg tror, man kan beklage, at den danske Regjering ikke har skaffet sig en saadan Kundskab fra Norge, thi hvis det var færdigt, vilde vi ikke staa, som vi nu staa. Der siges nu fra mange Sider, at vi ikke vilde, hvad Norge vil gjøre, og hvad Sverig vil gjøre. Det er tvivlsomt, at vi ikke med Sikkerhed kunne vide dette, men der er des dog Veie ad, hvilke man med temmelig Sandsynlighed kan slutte sig til. Fra svensk Side foreligger Banko og Lag-Utskottets Indstilling, og den gaar ganske vist ud paa at anbefale det forelagte Forslag, dog kun under Forudsætning af, at det tilsvarende Forslag vinder Bifald i Danmark. Dette sidste er en Selvsølge, thi lige saa lidt som det Forslag, der her foreligger for os, kan faae nogen Sydbighed, hvis det ikke ogsaa finder Bifald fra svensk Side, saaledes kan heller ikke en svensk Myntlov, bygget paa disse Grundsaetninger, vinde Sydbighed i Sverig, naar ikke de samme Grundsaetninger bifaldes i Danmark. Hvad vilde imid-